

[Dose.]

billeder, der befinder sig i privateje, billeder, som tidligere er malet af den pågældende kunstner. De billeder, kunstneren i de senere år har malet, har han malet udelukkende med det formål at stille dem til rådighed for dette museum som helhed.

Diskussionen om museet har været hård, og de sagkyndige har — jeg føler næsten trang til at sige som sædvanlig — været stærkt uenige. Det er ikke noget ukendt, at kendte kunstnere, når man diskuterer disse problemer offentligt, blandt de sagkyndige, møder en stærk uenighed. Museernes ledere har taget stilling, og kunstnerne i almindelighed har taget stilling; dette høje tings medlemmer har været udsat for næsten et bombardement af resolutioner fra tilhængere og modstandere af tanken om et Willumsen-museum; der har været sneesevis af underskrifter, som vi med største interesse har noteret os; der har endog, såvidt jeg kan se, været to, der har skrevet under på begge henvendelser, både som tilhængere og som modstandere, for at det skulle være godt. Således må det vel være i en diskussion om sådanne problemer, og vi, som — dermed håber jeg ikke, jeg siger noget galt — er lægmænd på dette område, må så en dag tage standpunkt. I sidste øjeblik under diskussionen er nye synspunkter fremkommet, men der er efter min opfattelse intet andet at gøre end at gennemføre dette lovforslag, som det foreligger, således som vi skylder denne kunstner det, og således som gavebrevet er formet, og som der fra alle sider — eller så godt som alle sider — er enighed om. På mit partis vegne anbefaler jeg det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne om et andet spørgsmål, som har været debatteret, sige, at den interesse, den højtærede undervisningsminister har for kunsten og dens vilkår i dette land, og den saglige måde, hvorpå ministeren forstår at skære igennem diskussionerne, er for mig en borgen for, at vi sikkert også med tiden får et museum eller en museumsafdeling for moderne kunst. Jeg tror, at dette problem også må løses, omend det ikke kan løses i forbindelse med et Willumsen-museum.

Vi får nu igen et museum for en af vore største kunstnere. Vi har kun et museum for en enkelt mand, Thorvaldsens museum, — Thorvaldsen, der er byen Københavns eneste æresborger, og som har det til fælles med Willumsen, at de begge har levet størstedelen af deres tid i udlandet og derved skabt en stor del af de kunstværker, som kommende slægter, hvad enten man er

enig eller uenig med hensyn til tanken med dem og udformningen af dem, sikkert vil finde megen glæde og belæring ved at besøge.

Jeg må som lægmand sige, at jeg har beundret Willumsens kunst, selvom jeg ikke altid har forstået den. Personlig er jeg overordentlig glad for, at vi får dette museum. Jeg vil gerne gentage, at på mit partis vegne anbefaler jeg lovforslaget til hurtig gennemførelse og lykønsker den højtærede undervisningsminister med, at det har været muligt at føre denne sag igennem på den måde, som er skildret i lovforslagets bemærkninger.

Moesgaard: Om oprettelsen af Willumsens museum har der stået stor strid blandt fagfæller. I denne strid skal jeg ikke blande mig, men jeg vil dog advare mod, at der skabes præcedens for at oprette et museum, hver gang en kunstner giver sine billeder til staten eller til offentligheden. Jeg ville meget anbefale, at disse kunstværker kom ud til folket i stedet for at blive gemt på et museum. Der er ikke noget i vejen for at anbringe kunstværkerne på offentlige steder, hvor publikum kan se dem, og hvor der kommer langt flere mennesker end på et støvet museum, hvor der næsten ingen kommer. Og det er i hovedsagen kun københavnere, der får lejlighed til at se dette museum. Jeg synes, det ville være meget smukkere og bedre for kunstneren, om hans billeder kom ud til folket, så folket virkelig kunne få glæde af dem.

Trods disse betænkeligheder vil mit parti dog anbefale, at dette lovforslag bliver gennemført.

Malchau: I det oprindelige gavebrev af 1. september 1947 fra maleren J. F. Willumsen anslås værdien af denne samling kunstgenstande, bestående dels af hans egne arbejder, dels af erhvervede sager, til 8 mill. kr. Jeg finder derfor, at det ikke er for meget sagt, når man betegner dette som en storstilet gave til stat og kommune, som man kun kan tage imod med tak. Jeg er klar over — og det fremgår også af den højtærede undervisningsministers tale og af bemærkningerne til lovforslaget, og det bekræftes yderligere af de mange protester, vi har modtaget fra forskellig side —, at der ikke er helt enighed om denne plan. Tværtimod kan man sige, at der er megen uenighed; bl. a. er der mange, som mener, at Willumsens samling af kunstgenstande af fremmed oprindelse er for lidet værdifuld. Jeg tror også at turde